

מסורת הש"ס

(א) מנחות פג, ב (ג) [נתקמן קרי. וס"ג, א] [נסוה נ: יבמות מו. סא: סוריות ו: מנחות יט. פב. תמורה טו: יח: מ"ל: וירוש' תרומות פ"ב ה"א, (ד) לעיל כח: (מנחות פג, א)] מנחות פג. כל הסוגיא, א (ו)ש"ס [מנחות] רע"ז ער, א (ו) [ע"י מ"י לעיל ג. ד"ה א] [א"כ צו פ"ט ה"א, (ח) יומא ג: מנחות פג. חולין כב, (ט) ת"כ אחרי פ"ב ה"ב, (י) ר"ה.ה.ו,ס"ג, (ז) לעיל כד: מנחות י. פג. חולין כב, (ז) לעיל כד: חולין כב, (ח) [ולעיל פו, א, (ט) ש"ך לעיל, (ס) וקרא כב כ, (ט) ע"כ ש"ך לעיל, (ק) ת"כ וקרא גרבה פרש' יד ה"ה, (ס) [וע"י מ"י סנדרין סה. ד"ה ילא].

הנהגות הב"ח

(א) גבי מה חטאת מקדשת צבטע און כל מקדשת: (ב) רש"י ד"ה [בעמוד הקדום] ויש צאגות וכו' [נתקן בעשעמינ מה שלמים וכו' חילף משלמים דהסב בסניו שלמים גמי הוו קט"ז ואח"כ מ"ה אלא ספין: (ג) ד"ה מה חטאת וכו' מיבלע כ"ל ואת ל' נתקן: (ד) ד"ה מה אשם וכו' לא ה"ל גמףא דכליל ה"א ולא בעצין למיזמר אף כל שארן שפיר ושליא קדוש בו דלא לעולה וכו' גבי אכילת זכרים קדשי קדשים הוא אכל שלמים קדשים קלים אכל ה"א חילקן הסהס: (ה) ד"ה קף כל ואפילו עולה ומיעטן לו הא מחטאת גמי ה"א מלי. י"ב ע"כ פשט זה דשעמתיא ה"ל:

גליון הש"ס

גבי דקריה. לשון זה גייב לעיל דף עט ע"כ:

שינויי גוסחאות

[א] צ"ל מקדשת. וכן במקומן (ש"ס): [ב] צ"כ"ז משום דראיירי דשמן קאריה. ובמנחות (פג ע"א) משום דרבינן אנב דשמן קריה. ורש"י צריכ' דרפי' דבשר בולע טפי לפי שהוא סח: [ג] צ"כ"ז כלן המשך הסוגיא דלעיל פו ע"א סבר לה וכו' עד יתירא כתיב: [ד] כלן חסר דיוצר אף כל אין נאכלים אלא לזכיר הכהונה. דהאי קרא בכבש עזרת קאי קדשי קדשים ניתנו ככל הכתובים במקרא זה (ש"ס): [ה] ש"מ' נוסף ואצ"ר דובשי' אלא לזכיר ושלמים דהאי קרא ציבור אלא כתיב הותם אפ"ה וקדש בו. וע"י קדש עמי' הקדוש: [ו] צ"ל דהיינו בכשי (ש"ס): [ז] צ"ל מנחה (ר"י:ס): [ח] קדש בו (כתה"י ורש"י) קאין וצא"ר חשב בובה ושא' להם כהנשי' שילוי ופ"י: [ט] צ"ל אין (ש"ס): [י] צ"ל קדש (ר"י) [כ] גומרינן (ר"י:ס): [ג] מקדושה וחקריבה לילי' [ד] מותר בשמן בשריפה (כתה"י ורש"י): [ה] והקריב אחד מזה והשני נותר בו (כתה"י): [ו] ק"ל מפגלין את הלהם דהא בכבש עזרת כתיב [כז"י] קאין וצא"ר חשב בובה ושא' להם מוגבל אף כל שבא דבר אחר עמו הדבה מפגלו כגון איל נזיר שהיה טעון להם וכן תורה ומשום הכי יליף מושלמים משום דיעקב פיטול (ש"ס): [ז] מותר בשמן בשריפה בזה כתיב (כתה"י ורש"י): [ח] פ"י מתחלת בזה כתיב (ש"ס): [ט] פ"י מתחלת בזה כתיב (רש"י): [י] דכתיב בזה (כתה"י ורש"י): [יא] לכהן [צ"ל] (הבדל) אשר יכפר בו לו יהיה (ש"ס): [יב] ויחטא (כתה"י ורש"י): [יג] צ"ל במאן (ש"ס): [יד] בבחייתא בפרק הבמה (ש"ס): [טו] כלן קט"ד (ומה"ד מפגלין ומתפגלין (ש"ס): [טז] ותי' חז"ל: [יז] ובסוף התורה כל"ץ (ש"ס): [יח] מיתוב באשם וכו' עד מותרין ליתא דנשי' לפטני ומתום' מנחות סס:

דם חטאת פרק אחד עשר ובהים

דם חטאת, ציור מאת אברהם מנצח

מה שלמים מפגלין ומתפגלין הא נמי חילף משלמים דהסב^(א) נמי שלמים בכיני הוו: ^(ב) **אלא ספין**. לשחיטה לאפוקי לור וקנה דכלי שרת בעינן: ^(ג) **מאי היא**. הי מניייהו יליף לאכול לזכרי כהונה ממנחה: **בקדש הקדשים תאכלנו**. צוהא קרח כתיב^(ד) וקדש יהיה לך דכתיב צסיפיה

דקרא ימירא הוא למילף שלמי יציבור וכבשי^(ה) עזרת דכתיב דהו^(ו) קדש יהיו לה' לכהן ^(ז): **מה חטאת מקדש צבטוע נור**. ואף על גב דמנחה נמי כתיב (ויקרא ו) כל אשר יגע צהס יקדש דמקדשת צבטוע לאטריך לאקושינהו לחטאת דמנחה לא מני ילפי דאיכא למימר לא חיתקיש למנחה אלא לענין זכרי כהונה אכל לענין צלוע דמנחה^(ח) דוקא דריכא^(ט) למיבעל אכל שאר קדשים לא: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש**. דהא זכר הוא ואין לך לומר צחצח ושמי כליות שלו שאף של שליא^(י) שנמעיו משמע, אף הנאים נקבות כגון חטאת ושלמים אין שפיר ושליא קדוש צהן ואין חלב ושמי הכליות של שליל שנמעיהן קריבין. ומעולה לא ה"ל לנימף דכליל היא^(יא) ואף כל שאין^(יב) שפיר ושליא קדוש צו לא מני למימר דלאו לעולה דמית לכו שהרי זכרי שאר הבשר אינו קרב. ואכילת זכרי קדוש בו דלא לעולה ואשם כדיליף ממנחה דמקשה לך אחאי אקשינהו למנחה לילפו זכמי שלמי יציבור מאשס וחטאת משום דכתיב בתרייהו גבי אכילת זכרים הוא קדשי^(יג) קדשים הוא הלכך מהתם לא מני ילפי אי לא מהיקשא דמנחה: וולדות כהנסם **קדשים צהוייתן טן קדושים**. כשנולדים הן קדושים ולא צמעי אמן וגמרי^(יד): **מאשס: ודינן אפשר משאי אפשר**. נקבות מזכרים ולגמרי לא מני למעוטינהו מקדשים^(טו) להקריצם דכתיב רק קדשיך אשר יהיו לך ואמר מהתמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות ומאשס גמרינן בדמעי אמן מיהא לא

קדי אלא צהוייתן דכתיב אשר יהיו: **מה מלואים מותרין צשריפה**. ולא היו צעלי חיים צמותריהן דמלואים שהרי קרבן צבור היו ולא הופרשו שנים לאחריות וגם לא אכד אחד מהם והפריש אחר תחתיו ונמצא הראשון: **אף כל הקדשים מותרין**^(טז) **צשריפה ואין צעלי חיים צמותריהן**. שאס היו צעלי חיים צמותריהן כגון יחיד שהפריש שני קרבנות לאחריות חובתו שאס יאכד האחד יתכפר צשני או אס הפריש קרבן ואכד והפריש אחר תחתיו ונמצא הראשון והקריצ^(יז) את האחד מזה ואת השני נותר אין נותר זה צשריפה כדין נותר של מילואים: **מפגלים**^(יח). את הנסכים שאס חיפש צוצה אף הנסכים מפגלינן ומש"ה יליף משלמים דיעקב פיגול כתיב^(יט) צהו: דקריה. טרישטטריט"ט^(י) צלע"ו. מתוך שהצבר עב נכנס צחוכו השומן צעומקו: **חטאס**. צהא ציוס דכתיב (ציוס) צפר יוה"כ (ויקרא טו) כי ציוס הזה יכפר עליכס: וציזו **הימיניס**. דכתיב^(יא) אכצע וכהונה ואמר מר לעיל (דף כד:) כ"מ שנאמר אכצע וכהונה אינו אלא ימין: **מדרכה צר צר חנה נפקא נור**. וקס"ד או אכצע או כהונה ואין לך צכל אלו שלא נאמר כהן בהקרבתן: **דר"ש**. צפ"צ (שס) כהונה צעי אכצע ובחטאת תרוייהו כתיב ולקח הסכה מדס החטאת צאכצעו: **מה אשס עצמוסיו מותרין**. לעשות מהן כלים אי ששמעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר צעצמות לא שייך אלא צדצר הנאכל: **אף כל ואפי' עולה**. ומיציב^(יב) לי הא נמי מחטאת הוה מני יליף ונראה צעיני דמלו יהיה ימירא נפקא ליה צאשס דכתיב ציה (שס) [לכהן י] לו יהיה: דס

נילף ולמה איכתוב אשס ועוד דצפרק המוצח מקדש (לעיל דף פו.) דריש מג"ש נאמר צאשס לו יהיה ונאמר צעולה לו יהיה וקאמר דמופני מה אשס עצמותיו מותרין אף עולה כו' והשתא תיפוק ליה מהיקשא דהכא וז"ל ג"ש כיון דלא איצטריכא היקשא דהכא אלא לאגמורי צעולה ויש לומר כיון דשאר קרבנות צריכי כל חד לתלמיה דמפרש הכא לא יליף מניייהו דצר אחר שאינו צ"ל צכל הקדשים רק צעולה וכי האי גוונא פירשנו לעיל (דף יז: ד"ה מה) גבי מנחה דילפינן מיניה זכרי כהונה ולא ילפינן מחטאת ואשס ולפי' זה האי תנא לית ליה דרשא דשפיר הקטרת אימורים ומשמע הוא אלא וכל עצמותיו אשס, ומדרשא דחטאת נפקא ליה נמי לר"ע דאין דצר צבחויה צא אלא מן החולין, ועולה ומלואים דרים לכו כר"א (מנחות שס):

צה.

איכא דנפקא ל"ה מהבא בו'. עוד יש תנא שלישי צפרק איזוהו מקומן (לעיל דף נה.) דאמר אלא היקשא למאי אתא מה חטאת לזכרי כהונה אף זכמי שלמי יציבור לזכרי כהונה והא דלא מייתי לה הכא משום דסוגיא דשמעתא היא ולא משכח לה צרייחא צהדיא: **מה חטאת מקדשת בבצוע בו'**.

הא דאמרין צפרק גיד הנשה (חולין דף נח:) לא נלרכה [אלא] לטעם כעיקר דצקדשים אסור והכא שרי [ופריך] וליגמר מינה גלי רחמנא גבי חטאת כל אשר יגע צצשריה יקדש משמע דפשיטא ליה דשאר קדשים ילפינן מחטאת היינו מהיקשא דהכא: **אף ב"א אין שפיר ושליא קדוש בו**. פירש צקוטערס ואין חלב ושמי כליות של שליל צצמעיה קריצין וקשה דהוה ליה לתנא לפרושי חלב וכליות של שפיר ושליא כמו שליא צצמה המקשה (חולין דף עה.): הג"ה ושהו דמשמע מתוך פירושו דדוקא חלב ושמי כליות הוא דאין קדושין ילקרב אכל הוולדות גופן קדושין הן ואי"א לומר כן דמניא תמורה (דף יא.) השוחט את החטאת ומנא צה צד ד' נאכל לכל אדס וצכל מקוס ולעולס ומוקי לה לתנא^(א) דלית ליה צהוייתן^(ב) שס קדושין צריש צילד מערימין^(ג) (שס דף כה:) דהן עצמן חולין צמעי אמן ונראה לפרש דלענין חולין גמורין קא יליף דשפיר ושליא הנמצא צצטון חטאת לאחר שחיטה אינן קדושין כלל ומנהכא חית ליה ולדות קדשים צהוייתן הן קדושין והא דמניא צרייתא^(ד) צצמה המקשה (חולין דף עה.) מה חלב^(ה) ושמי כליות האמורין צאשס מוצא מכלל שליל אף כל מוצא מכלל שליל ההוא תנא סבר צמעי אמן קדושין ולכן איצטריך קרא למעוטי חלב ושמי כליות מהקרבא ולפי מה שפירשמי לא אחי שפיר הא דלא יליף מעולה כמו לפי הקוטערס: **מה שלמים מפגלין בו'**. לעיל צקוף פרה^(ז) (דף כח:) איכא

תנא דדריש לה מדכתיב ואס האכל יאכל מבשר צוח שלמינו מה שלמים מפגלים ומתפגלין כו' וכן צפרק צ"ש (לעיל דף מד.) דדריש לה נמי מההוא קרא מה שלמים מיוחדין שיש להם מתירין צין לחדס צין למוצב^(א) מפגלין ומתפגלין פ"י צקוטערס מפגלין את הנסכים אס חיפש צוצה ובתנס דחק דהוה מני למימר שהדס מפגל את הצצר והצצר עצמו מתפגל: **מה חטאת אינה באה א"א מן החולין בו'**. תרמי דריש מחטאת דכצר דרש נמי מה חטאת מקדשת צצטוע: **בד"י נסבה ואי בעית אימא סבר ד"ה בו"**^(ב)ש בו'. הכא מסיק להני מרי שניויי אכל צקוף המורה (מנחות דף פג.) משני כדי נסכה לחודיה וצפ"ק דחולין (דף כג.) משני כהונה צעיא אכצע כו' ותו ל'^(ג) ונראה דלמלא דאמר לעיל (דף ג.) דצר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד צהיקס צ"ל הכא^(ד) [וצפ"ק דחולין] כדי נסכה דאכצע דחטאת גופיה ילפינן בג"ש דמזורע דהיינו ימין לעיל צפ"צ' (דף כד:) וצפ"ק דמנחות (דף י.) ואס כן לא מלניו למילף צהיקס שאר קרבנות מחטאת: **מה אשס עצמותיו מותרין בו'**. פ"י צקוטערס לעשות מהס כלים אי ששמעי צאשס^(ה) פשוט לו עצמותיו מותרין שהרי נאכל לכהנים ונותר צעצמות לא שייך אלא צדצר הנאכל אף כל ואפילו עולה ומיציב^(ו) לי הא נמי מחטאת הוה מני יליף ונראה צעיני דמלו יהיה ימירא נפקא ליה צאשס דכתיב ציה לכהן אשר יכפר צו לו יהיה כך פ"י צקוטערס והשתא לפירוש רצותיו דמצבדא ידע דעצמות מותרין צכל קדשים הנאכלין ולא אנטריך היקשא אלא להחרי עצמות עולה קשה משלמים או משאר קדשים הנאכלין

נילף ולמה איכתוב אשס ועוד דצפרק המוצח מקדש (לעיל דף פו.) דריש מג"ש נאמר צאשס לו יהיה ונאמר צעולה לו יהיה וקאמר דמופני מה אשס עצמותיו מותרין אף עולה כו' והשתא תיפוק ליה מהיקשא דהכא וז"ל ג"ש כיון דלא איצטריכא היקשא דהכא אלא לאגמורי צעולה ויש לומר כיון דשאר קרבנות צריכי כל חד לתלמיה דמפרש הכא לא יליף מניייהו דצר אחר שאינו צ"ל צכל הקדשים רק צעולה וכי האי גוונא פירשנו לעיל (דף יז: ד"ה מה) גבי מנחה דילפינן מיניה זכרי כהונה ולא ילפינן מחטאת ואשס ולפי' זה האי תנא לית ליה דרשא דשפיר הקטרת אימורים ומשמע הוא אלא וכל עצמותיו אשס, ומדרשא דחטאת נפקא ליה נמי לר"ע דאין דצר צבחויה צא אלא מן החולין, ועולה ומלואים דרים לכו כר"א (מנחות שס):

דם חטאת, ציור מאת אברהם מנצח

מה שלמים מפגלין ומתפגלין הא נמי חילף משלמים דהסב^(א) נמי שלמים בכיני הוו: ^(ב) **אלא ספין**. לשחיטה לאפוקי לור וקנה דכלי שרת בעינן: ^(ג) **מאי היא**. הי מניייהו יליף לאכול לזכרי כהונה ממנחה: **בקדש הקדשים תאכלנו**. צוהא קרח כתיב^(ד) וקדש יהיה לך דכתיב צסיפיה

דקרא ימירא הוא למילף שלמי יציבור וכבשי^(ה) עזרת דכתיב דהו^(ו) קדש יהיו לה' לכהן ^(ז): **מה חטאת מקדש צבטוע נור**. ואף על גב דמנחה נמי כתיב (ויקרא ו) כל אשר יגע צהס יקדש דמקדשת צבטוע לאטריך לאקושינהו לחטאת דמנחה לא מני ילפי דאיכא למימר לא חיתקיש למנחה אלא לענין זכרי כהונה אכל לענין צלוע דמנחה^(ח) דוקא דריכא^(ט) למיבעל אכל שאר קדשים לא: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש**. דהא זכר הוא ואין לך לומר צחצח ושמי כליות שלו שאף של שליא^(י) שנמעיו משמע, אף הנאים נקבות כגון חטאת ושלמים אין שפיר ושליא קדוש צהן ואין חלב ושמי הכליות של שליל שנמעיהן קריבין. ומעולה לא ה"ל לנימף דכליל היא^(יא) ואף כל שאין^(יב) שפיר ושליא קדוש צו לא מני למימר דלאו לעולה דמית לכו שהרי זכרי שאר הבשר אינו קרב. ואכילת זכרי קדוש בו דלא לעולה ואשם כדיליף ממנחה דמקשה לך אחאי אקשינהו למנחה לילפו זכמי שלמי יציבור מאשס וחטאת משום דכתיב בתרייהו גבי אכילת זכרים הוא קדשי^(יג) קדשים הוא הלכך מהתם לא מני ילפי אי לא מהיקשא דמנחה: וולדות כהנסם **קדשים צהוייתן טן קדושים**. כשנולדים הן קדושים ולא צמעי אמן וגמרי^(יד): **מאשס: ודינן אפשר משאי אפשר**. נקבות מזכרים ולגמרי לא מני למעוטינהו מקדשים^(טו) להקריצם דכתיב רק קדשיך אשר יהיו לך ואמר מהתמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות ומאשס גמרינן בדמעי אמן מיהא לא

דם חטאת, ציור מאת אברהם מנצח

עין משפט ונר מצוה

סב א מ"י פט"ו מהל' מעה"ק הלכה טו:
ע ב מ"י פ"ד סס הלכה א:
עא ג מ"י פ"ה מהלכות פילת מקדש הלכה יח:
עב ד מ"י פ"י מהל' מעה"ק הלכה י:

תורה אור השלם

1. והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו:
ויקרא טו, ו
2. אשר צוה יהוה את משה בחר סוין ביום צותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם ליהוה במזבד סוין:
ויקרא ז, לח

לעזי רש"י

טרישטטריט טרישטטריט"ט. מהלכה.

מוסף רש"י

איכא דנפקא ליה מהבא בו'. זכמי שלמי יציבור ממנחה, ואיכא דמייתי מצינא דקרא (מנחות 29.) מה חטאת מקדשת בבלוע. דאס צלע צצר שלמים מבשר חטאת יש להס דין חטאת לאכל ליום ולילה, דלחמרינן כל אשר יגע צצשריה יקדש להיות כמוהו שאס פסולה מפסלס ואס צצברה יאכל כחמור צשה: אף כל מקדשת בבלוע. שאס צלע קרנן קל מן כחמור קדוש כחשו: או קרנן צצר מן הפסול פסול כחשו: מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו. דלעולס לא ינאף צאשס שפיר ושלא, דכל אשמות זכרים לאכל ליום ולילה, קרינטע שחלאו כחוקן שפיר ושלא אינן קדושים (מנחות 29. בכת"י): בהוייתן. להכי נקט לשון צהוייתן משום הא ולדות קדשים קדושים נפקא לן צפ"ק דבכורות מיהו לך, דכתיב רק קדשיך אלו הממורות, אשר יהיו לך אלו הולדות (מנחות שס וביריות כג. ובש"י לקטן קרי' ודינן אפשר. שאר קרבנות הנאים נקטו ואפשר להיות לה כחוקן שפיר ושלא: משיא אפשר. מאשס דזכר הוא: מה מלואים מותריהן בשריפה. דמניא וסו יומר מבשר המלואים וגו': ואין בעלי חיים במותריהן. שלא מלניו שריפה צצמלס אלא צצצר לאחר שחיטה: אף כל. קרינטע: מותריהן. שחיטתו חוק לזמן אכילה: בשריפה. אחטאת ואשס איצטריך, דלשלמים כתיב צשריפה כהדיא: ואין בעלי חיים במותריהן. כגון אס הפריש שני קרבנות לאחריות, או קרבן מעובדת הוי השני מותר (מנחות שס בכת"י. או: שאס הפריש צו חטאת לאחריות ומכפר צאחד מהן אין השני לאסיד אלא יעשה עד שיקחצא בו: מה שלמים מפגלין. נסכים דלחמרינן בהקטורס הוצח מפגל את הנסכים (מנחות שס). או: שהדס הוא המפגל (לעיל כח:) ובחופגלין. לו ענימן (מנחות שס). או: הבשר והאמורין: אף כל. שיש צו מפגלין ומתפגלין פיגול טיה צו, ילא מנתה נסכים ומנתה ססן משיח ומנתה נסכים שחס מותרין את עצמם ואין צהס צשריפס להתפגל מחמת עבודת ממוריהס, שאינון פיגול טיה צסן. (לע"ה כח:) מה מנחה מקדשת בבלוע. דכתיב ציה נמי כל אשר יגע צהס יקדש, ואמרין כתיב' יטול אפילו לא צלע, מ"ל צה עד שיעלע, ה"ה נמי דהוי מני לתנמר מחטאת, אלא דסלי קרא דריש מכל חד מילתא, ומיציב ליה חטאת דלראא לחרינא: ואיצטריך למכתב בו'. דמקדשין צצטוע

מנחה ודשני נותר בו (כתה"י): [ו] ק"ל מפגלין את הלהם דהא בכבש עזרת כתיב [כז"י] קאין וצא"ר חשב בובה ושא' להם כהנשי' שילוי ופ"י: [ט] צ"ל במאן (ש"ס): [יד] בבחייתא בפרק הבמה (ש"ס): [טו] כלן קט"ד (ומה"ד מפגלין ומתפגלין (ש"ס): [טז] ותי' חז"ל: [יז] ובסוף התורה כל"ץ (ש"ס): [יח] מיתוב באשם וכו' עד מותרין ליתא דנשי' לפטני ומתום' מנחות סס:

(א) גבי מה חטאת מקדשת צבטוע און כל מקדשת: (ב) רש"י ד"ה [בעמוד הקדום] ויש צאגות וכו' [נתקן בעשעמינ מה שלמים וכו' חילף משלמים דהסב בסניו שלמים גמי הוו קט"ז ואח"כ מ"ה אלא ספין: (ג) ד"ה מה חטאת וכו' מיבלע כ"ל ואת ל' נתקן: (ד) ד"ה מה אשם וכו' לא ה"ל גמףא דכליל ה"א ולא בעצין למיזמר אף כל שארן שפיר ושליא קדוש בו דלא לעולה וכו' גבי אכילת זכרים קדשי קדשים הוא אכל שלמים קדשים קלים אכל ה"א חילקן הסהס: (ה) ד"ה קף כל ואפילו עולה ומיעטן לו הא מחטאת גמי ה"א מלי. י"ב ע"כ פשט זה דשעמתיא ה"ל:

[א] צ"ל מקדשת. וכן במקומן (ש"ס): [ב] צ"כ"ז משום דראיירי דשמן קאריה. ובמנחות (פג ע"א) משום דרבינן אנב דשמן קריה. ורש"י צריכ' דרפי' דבשר בולע טפי לפי שהוא סח: [ג] צ"כ"ז כלן המשך הסוגיא דלעיל פו ע"א סבר לה וכו' עד יתירא כתיב: [ד] כלן חסר דיוצר אף כל אין נאכלים אלא לזכיר הכהונה. דהאי קרא בכבש עזרת קאי קדשי קדשים ניתנו ככל הכתובים במקרא זה (ש"ס): [ה] ש"מ' נוסף ואצ"ר דובשי' אלא לזכיר ושלמים דהאי קרא ציבור אלא כתיב הותם אפ"ה וקדש בו. וע"י קדש עמי' הקדוש: [ו] צ"ל דהיינו בכשי (ש"ס): [ז] צ"ל מנחה (ר"י:ס): [ח] קדש בו (כתה"י ורש"י) קאין וצא"ר חשב בובה ושא' להם כהנשי' שילוי ופ"י: [ט] צ"ל אין (ש"ס): [י] צ"ל קדש (ר"י) [כ] גומרינן (ר"י:ס): [ג] מקדושה וחקריבה לילי' [ד] מותר בשמן בשריפה (כתה"י ורש"י): [ה] והקריב אחד מזה והשני נותר בו (כתה"י): [ו] ק"ל מפגלין את הלהם דהא בכבש עזרת כתיב [כז"י] קאין וצא"ר חשב בובה ושא' להם מוגבל אף כל שבא דבר אחר עמו הדבה מפגלו כגון איל נזיר שהיה טעון להם וכן תורה ומשום הכי יליף מושלמים משום דיעקב פיטול (ש"ס): [ז] מותר בשמן בשריפה בזה כתיב (כתה"י ורש"י): [ח] פ"י מתחלת בזה כתיב (ש"ס): [ט] פ"י מתחלת בזה כתיב (רש"י): [י] דכתיב בזה (כתה"י ורש"י): [יא] לכהן [צ"ל] (הבדל) אשר יכפר בו לו יהיה (ש"ס): [יב] ויחטא (כתה"י ורש"י): [יג] צ"ל במאן (ש"ס): [יד] בבחייתא בפרק הבמה (ש"ס): [טו] כלן קט"ד (ומה"ד מפגלין ומתפגלין (ש"ס): [טז] ותי' חז"ל: [יז] ובסוף התורה כל"ץ (ש"ס): [יח] מיתוב באשם וכו' עד מותרין ליתא דנשי' לפטני ומתום' מנחות סס: